

Jakob Ellemann-Jensens tale ved Venstres landsmøde

Taler

Jakob Ellemann-Jensen
Partiformand for Venstre

Dato

9. oktober 2021

Sted

Jyske Bank Boxen. Herning

Kære Landsmøde.

Ja, egentlig skulle den her tale begynde et helt andet sted. Den skal handle om frihed, og den skal handle om den værdikamp, der er i fuld gang, og hvor Venstre står et helt andet sted end regeringen.

Og det kommer den stadigvæk til.

Men jeg bliver altså nødt til at begynde et andet sted og dele noget med jer.

For siden i mandags har jeg simpelthen været så glad.

Sidste weekend stod vi med udkast til en rød aftale for vores fødevareerhverv, som vil koste tusindvis og atter tusindvis af arbejdspladser. Jeg er stolt over, at vi fik afværget den katastrofe over to intense døgn.

Det gjorde vi især, fordi de blå partier holdt sammen – også da regeringen prøvede at splitte os. Derfor fik vi afgørende indflydelse på den aftale.

Derfor vil jeg også gerne benytte lejligheden til at sige tak til Kristian, Søren, Pernille, Alex, og deres kolleger i de andre borgerlige partier for et tæt og meget tillidsfuldt samarbejde. Skal vi ikke sende dem en hilsen her fra Herning.

Det har været en fornøjelse – og jeg håber, at den her aftale er startskuddet til et endnu tættere samarbejde til gavn for vores partier – og ikke mindst for Danmark.

Vi fik nemlig landet en aftale, som betyder, at vi kommer til at investere massive

beløb i at få udviklet endnu mere klimavenlig mad her i Danmark. Til gavn ikke bare for os herhjemme, men for hele verden.

Vi fik lavet en aftale, som betyder, at vi ikke skal sige farvel til tusindvis af verdensklasse mejerister, slagterimedarbejdere, smede, tømrere, landmænd, laboranter og mange andre – mennesker, som nu i stedet kan koncentrere sig om at udvikle deres erhverv.

Vi fik lavet en aftale, som i endnu højere grad vil være til gavn for klimaet, naturen og vandmiljøet – og hvor der er sat penge af til, at det rent faktisk også kan lade sig gøre.

Det er jeg stolt og taknemlig over. For helt ærligt, det så mere end svært ud, da sidste weekend startede.

Men vi kom i mål. Vi fik flyttet regeringen. Og vi fik dem til at indse, at vil man den grønne omstilling, hvor man udvikler frem for at afvikle, så kræver det, at man investerer.

Ja, nu er det sagt. Det blev jeg nødt til at starte med.

Nu vil jeg vende tilbage til talen, som jeg har planlagt. Talen i dag handler om frihed. En frihed, som jeg oplever, er under pres.

Jeg er født i 1973. Jeg er vokset op mens der var apartheid i Sydafrika. Militærkup i Sydamerika. Og selvfølgelig et jerntæppe, der delte Europa i et øst og et vest.

Jeg var 16 år, da jeg på fjernsyn så Muren falde.

Min far var ikke hjemme – I ved alle sammen hvorfor – men jeg behøvede ham nu heller ikke for at forstå, hvor vigtigt det var, det, der skete.

For det var åbenlyst. Mennesker blev sat fri. Den jernnæve, som siden anden verdenskrig havde holdt dem i et koldt og hårdt greb, måtte give slip.

Folk havde fået nok. De ville selv bestemme. De vil have deres frihed. De ville have de muligheder, som vi andre allerede havde.

Jeg skal være helt ærlig – selvfølgelig savnede jeg min far dengang. Men jeg forstod godt, at når han igen og igen måtte afsted, så var det, fordi han kæmpede for, at andre skulle have den frihed, vi selv havde.

Så jeg var stolt over, at det var min far, der repræsenterede vores land i den kamp. At det var ham, der var i Baltikum og hjalp dem fri af det sovjetiske overherredømme.

Og som sikrede, at vores lille land var det første, der genoptog de diplomatiske forbindelser til Estland, Letland og Litauen, så hele verden kunne se, at Danmark stod på deres side i kampen for friheden.

Jeg var selv et lille tandhjul, da Danmark og danske soldater tog ansvar under borgerkrigen i x-Jugoslavien. Her gjorde vi en forskel for at skabe fred. Også her var Danmark med i frontlinjen i en svær situation.

Jeg var derfor heller ikke i tvivl om, at vi gjorde det rigtige, da Anders Fogh traf beslutningen om, at vi skulle engagere os i den koalition, som blev skabt på ryggen af terrorangrebene den 11. september for 20 år siden.

Det handlede om vores egen sikkerhed. Og det handlede om, at Afghanistan skulle befries for et forfærdeligt styre, hvor det var forbudt at se film og høre musik, og hvor kvinder og piger ikke måtte gå i skole.

Selvfølgelig skulle vi det. Selvfølgelig skulle vi tage ansvar.

Derfor er det også på sin plads, at vi lige netop på dette års landsmøde anerkender og viser vores respekt til de mange danskere, som har været udsendt til Afghanistan.

Som med Dannebrog på skulderen har haft modet og viljen til at stille op. Til at kæmpe for vores tryghed og frihed.

Hvor de fleste er vendt styrkede hjem, så er nogen vendt hjem med ar på krop og sjæl. Og vi har mistet kammerater, der er faldet i kampen for frihed.

I skal vide: Jeres indsats ikke har været forgæves.

Meget er gået galt i Afghanistan, men det er uden tvivl, at jeres indsats har gjort en forskel for en hel generation af afghanere, hvor vi tændte et håb.

Mange er vokset op med en frihed til musik, sport, internet, skolegang og uddannelse. Deres forældre og bedsteforældre har set det, mærket det og oplevet det.

Og selv om jeg frygter, hvad der nu kommer til at ske, så tror jeg på, at det håb, I tændte, er nok til, at det i sidste ende bliver friheden, der sejrer.

For det er min faste overbevisning, at mennesker grundlæggende ønsker at leve i frihed.

Tak, fordi I tog kampen op.

Vi er taknemmelige, og vi er stolte af jer. Og I vil aldrig nogensinde blive glemt i Venstre.

Jeg er barn af 70'erne og ikke mindst af 80'erne. Og jeg er stolt af Venstres rolle i de seneste mange års frihedskamp.

Og på den måde går der en lige linje fra det, Venstre er dannet af – og til det, vi er i dag.

For halvandet hundrede år siden var Venstre et oprør.

Christen Berg og de andre, der tog de første skridt til dannelsen af vores parti, drev et oprør mod eliten, der holdt befolkningen nede. Det var et opgør med dem, der var imod forandring og imod reel indflydelse til folket.

Det hører med til historien, at i de første årtier havde det blå og det røde Danmark en fælles modstander.

I Venstre orienterede vi os mod landet og stillede os på bøndernes side.

I Socialdemokratiet orienterede man sig mod byerne og stillede sig på arbejderens side.

Men hver især gjorde vi oprør mod elite, overmagt og undertrykkelse.

Det røde og det blå Danmark endte dog med at gå hver til sit. Vores veje skiltes i det grundlæggende spørgsmål om; hvad er det, der kommer først? Er det mennesket eller systemet.

For Socialdemokratiet blev velfærdsstaten målet i sig selv.

For Venstre har det altid handlet om at gøre mennesker frie og give dem muligheder. Vi tror på, at det enkelte menneske både ønsker og evner at træffe de bedste beslutninger om sit eget liv.

Og den kamp. Den er ikke slut. Den lever videre.

For historien har vist os igen og igen, at vi skal værne om det, vi har skabt. Og det gælder også, selv om vi bor i et af verdens mest velfungerende lande.

For så snart vi Venstrefolk ikke insisterer på, at frihed er noget, som skal passes, plejes, næres og udvikles – ja, så risikerer vi, at det glider os af hænde.

Og det er her, jeg vender tilbage til min egen tid. For der går en lige linje fra den kamp som andre tidligere har kæmpet til nu. For mere frihed og flere muligheder.

For mig er det drivkraften i alt, hvad jeg vil med mit politiske liv. Skabe frie rammer og give muligheder til den enkelte – for jeg ved af erfaring, at det er et privilegium, som mange misunder os, og som mange aldrig kommer i nærheden af.

Derfor blev jeg også godt gammeldags fortørnet, da jeg i sommer kunne læse regeringens boligminister og såkaldte chefidéolog som i et af de her

sommerinterviews gav sit syn på frihed.

Ja, det har stået klart længe, at regeringen har et andet syn på det med frihed og muligheder.

Vi har alle sammen kunnet se dem træffe besynderlige politiske beslutninger, som betyder, at man ikke længere selv kan bestemme, hvilket gymnasium, man skal gå på.

Som sætter tommelskruer på friskolerne, og fører ideologisk krig mod det private initiativ.

Som - når de vil give flere penge til de kommunale daginstitutioner - ikke ønsker at give en ekstra hånd til de mange dagplejemødre, som i årevis har passet børn i eget hjem, fordi det er privat.

Som godt nok heller ikke var meget for at lade private firmaer være en del af testberedskabet under coronakrisen – det krævede en armlægning af de større at få dem til at sige ja til det.

Som mener, at det er vildt og et gigantisk eksperiment, at hele 7 kommuner – 7 ud af 98 – i en forsøgsperiode skal have lov til at bestemme mere selv.

Hvor justitsministeren som en anden Erasmus Montanus siger, at mere overvågning er ensbetydende med mere tryghed, som dermed er ensbetydende med mere frihed.

Som bare uden videre udstikker en ulovlig ordre, der fra den ene dag til den anden nedlægger et succesfuldt minkerhverv.

Som kæmpede imod den undersøgelseskommission, som vi dog heldigvis fik nedsat. Og allerede på første dag kom det frem i lyset, at Mette Frederiksens Koordinationsudvalg vidste, at de var på kant med loven.

Alligevel udryddede de hele erhvervet.

Det er uanstændigt. Det er ikke et retssamfund værdigt. Det er uretfærdigt for dem, der fik frataget deres livsværk. Og jeg kan love jer, at Venstre kommer til at

forfølge hvert eneste lille spor af den her skandale.

Eksemplerne på frihedsbegrænsningerne er mange.

Ikke desto mindre, så fik jeg kaffe og alt muligt andet galt i halsen, da jeg læste det interview med boligministeren.

For han sætter trumf på ved at sige, at tiden er inde til et opgør med alt det, han kalder 89'erne.

Dem som på ryggen af Murens fald – altså sådan nogen som min far og Anders – ja, og mig selv – mente, at man ikke kunne få frihed nok.

Os, der ville have et alternativ. Som ville have mulighed for selv at vælge, hvordan livet leves bedst.

For man skal åbenbart forstå, at 'Ufrihed for nogen giver frihed for andre'. Det er jeg lodret uenig i.

Lige her stod det krystalklart for mig, at vi står midt i en værdikamp.

For frihed er ikke noget, der skal fordeles af staten. Frihed er respekt for det enkelte menneske.

Selvfølger vi vores frihed forskelligt. For vi er forskellige mennesker, og det skal der selvfølgelig være plads til i vores samfund.

Det er ikke sikkert, at det, der er det rigtige for mig, er det rigtige for dig. Men det er helt sikkert, at du og jeg hver især er bedre til at vurdere, hvad der er rigtigt netop for os end nogen politiker.

Staten skal ikke sørge for, at vi har det samme eller har det ens. Den skal sørge for at give os alle sammen muligheder, så vi selv kan vælge, hvad det er for et liv, vi vil leve.

Om vi vil slå os ned på landet eller i byen. Om vi vil uddanne os til

lastbilmekaniker eller advokat. Om vi vil gå i gymnasiet i Randers eller Hobro. Om vi vil bo på det ene eller det andet plejehjem.

Valget skal være vores eget. Selvfølgelig skal det det.

Mennesker er ikke ens. Og vi skal ikke tvinges ned i samme kasse.

Lad os respektere hinandens frihed til at træffe vores egne valg i stedet for at fælde dom over de valg, som andre træffer. Og lad os indrette et samfund, hvor der netop er plads til det, uden at det dikteres fra oven.

Så vi alle har mulighed og plads til at sætte vores eget præg på verden. Til at være forskellige. Til at være den, vi hver især er.

Når jeg bliver statsminister, skal en borgerlig regering måles på, om Danmark bliver et mere frit samfund med flere muligheder for os alle sammen.

Jeg vil måles på, om I får mere frihed til at vælge jeres eget. Til at skabe jeres eget. Til at eje jeres eget. Og til at træffe de valg, der er bedst for jer.

Et Danmark med mere frihed for sygeplejersken, lærerne, pædagogen og alle de andre dygtige medarbejdere i den offentlige sektor.

Et Danmark med mere frihed for dem der arbejder i det private. Til frisøren, ingeniøren, håndværkeren og bankrådgiveren.

Et Danmark med mere frihed til alle dem, der skaber noget i deres egen forretning, og laver et produkt eller en ydelse, som kan få deres virksomhed til at vokse, blive bedre og udvikle nyt.

Et Danmark med mere frihed for vores ældre. For familierne og for vores børn og unge.

For det er lige her, at vi har en af de væsentligste skillelinjer i dansk politik.

Vil man Mette Frederiksens ensretning og færre muligheder - eller vil man mere frihed og flere muligheder.

Jeg vælger det sidste.

De ændringer af vores samfund, jeg taler om her, de kan ikke klares med et hurtigt snuptag, som bare er spin og kommunikation.

Der findes ikke en simpel ”det bestemmer du da selv”-reform, som bringer os i mål.

Hvis vi skal lykkes, så kræver det, at Danmark får en ny regering.

En regering, som giver danskerne et frihedsløfte.

Et løfte om at vi skal have et samfund, hvor staten bestemmer mindre, og hvor danskerne bestemmer mere.

Danmark har brug for en ny borgerlig-liberal regering, der har som selve sit fundament at give danskerne mere frihed og flere muligheder på tværs af vores samfund. Og som skridt for skridt bevæger sig mod det mål.

Det vil jeg gerne stille mig i spidsen for som formand for Venstre.

Vi har allerede taget hul på det.

Vi har præsenteret en række forslag, der skal give mere frihed og flere muligheder til den enkelte.

Vi vil give fødende mulighed for at vælge en privat fødeklinik. Og vi vil give ret til to dages ophold på et barselshotel efter fødslen. Så kan man selv vælge – vil man hjem i egne rammer, eller har man brug for den tryghed, det giver nogen, at man har en læge, en jordemoder, en sygeplejerske eller andet sundhedspersonale tæt på.

På vores sommergruppemøde lagde vi en plan frem, som skal skaffe 1.700 flere privatpraktiserende læger.

Hvorfor? Fordi Venstre vil sikre, at alle danskere - uanset om du bor på landet eller i byen - skal have adgang til at vælge en praktiserende læge tæt på dig.

Og det er kun begyndelsen.

For i dag handler det om at give mere frihed til dem, som har arbejdet, og som har bidraget til, at vi har et godt samfund i dag, nemlig vores ældre.

Vi skylder jer en kæmpe tak for alt, hvad I har gjort for vores land. Og det mindste, vi kan gøre, er at sikre jer en fri og værdig alderdom.

Jeg mener, vi står i gæld til jer.

Og jeg mener ikke, jeg går for langt ved at sige, at vi alt for ofte svigter vores ældre i dag.

Det er ikke i orden. I Danmark skal ingen være bange for at blive gammel.

I husker nok alle sammen Else Marie Larsen. Det var hende, som fik den umenneskelige behandling på et plejehjem i Århus, som blev dokumenteret af TV2.

Else Marie Larsen, hun er ikke glemt af mig.

Selvom den politiske karavane er rullet videre til den næste krise og den næste sag, og selv om der er afholdt et par ældretopmøder, formuleret visioner og nedsat udvalg – ja, så er problemerne ikke løst.

Så kære Venstrefolk, Else Marie Larsen - hende kommer vi altså ikke til at glemme i Venstre.

Hvis vi for alvor skal gøre noget for Else Marie Larsen, og alle de andre som har brug for hjælp og omsorg i den sidste del af deres liv, så skal vi ændre på kulturen

i dele af vores ældrepleje. Vi skal løfte kvaliteten ved at sætte de ældres tilfredshed og glæde i centrum – og det er ikke nok bare at øge budgetterne.

Vi skal have større ambitioner end blot at sige ”send flere penge”.

For vi skal ikke bare gøre mere af det samme. Vi skal turde gøre noget drastisk. Så vi sætter de ældre fri.

Derfor foreslår Venstre at give de ældre og vores seniorer mere frit valg med fokus på tre ting:

Vi vil give dem frihed til at vælge, hvordan de indretter hverdagen.

Vi vil give dem frihed til at arbejde, hvis de stadigvæk har mod på det.

Og vi vil give dem frihed til at bo, som de vil.

Vi vil indføre disse tre frihedsrettigheder, som giver os alle mere at vælge imellem, og som kan fungere som en murbrækker over for et offentligt system, hvor de ældres livskvalitet ikke altid kommer først.

Det kan simpelthen ikke passe, at bare fordi man er oppe i årene, så mister man gradvist retten til at bestemme selv.

Helt ærligt, det er da mangel på respekt.

Venstre vil derfor som noget nyt indføre en fritvalgsgaranti på tværs af hele Danmark.

Det skal give de ældre mulighed for selv at vælge personlig pleje, praktisk hjælp og madservice. Fordi vi er forskellige. Nogen elsker karbonader - andre foretrækker en salat.

Fritvalgsgarantien vil betyde, at hvis ikke du ønsker at bruge det kommunale tilbud, så kan du med garantien i hånden selv vælge en leverandør. Pengene vil nemlig følge borgeren – også selv om du vælger en anden end dem, som kommunen synes, at du skal vælge imellem.

Du skal have frihed til at vælge selv. Det skal vi slå helt fast.

På samme måde skal du også have frihed til at kunne arbejde, så længe du vil.

Derfor foreslår vi at give danske seniorer bedre muligheder for at arbejde, hvis de ønsker det.

Vi vil fjerne de regler, der gør, at din indtægt bliver modregnet i din folkepension, hvis du stadig gerne vil arbejde.

For det skal kunne betale sig at arbejde, uanset hvor gammel du er. Det har altid været et sundt princip her i Venstre. Og det er det stadig.

Og så vil vi give alle i Danmark mulighed for at vælge at bo på et friplejehjem.

Mine forældre siger ofte, at de taler pænt til deres børn, for vi skal en dag vælge deres plejehjem. Ja, var det bare så vel, at der alle steder var noget at vælge imellem. Men det er ikke tilfældet i dag.

I Venstre mener vi derfor, at der skal være friplejehjem i alle kommuner i Danmark.

Jeg ved godt, at der ikke er nogen nemme løsninger. Og alle jer der arbejder i kommunerne – vores borgmestre og kommunalbestyrelsesmedlemmer – jeg ved, at I knokler for at give vores ældre en bedre og mere værdig ældrepleje.

Tak for det. Sammen kan og skal vi skabe forandringen.

Vi skal væk fra one-size-fits-all. Både i ældreplejen og i vores velfærdssamfund generelt.

Så hvis der sidder en socialdemokrat derude og lytter med, så hold dig lige for ørerne nu... for her kommer et par liberale sandheder:

Hvis vi skal kunne forbedre kvaliteten i vores velfærdssamfund, så er det ikke nok med flere penge og flere krav. Fremtiden for den offentlige sektor ligger i et meget stærkere samspil med det private.

Vi skal tage et opgør med velfærdsmonopoler og sikre reel sund konkurrence.

Så der konkurreres om at levere den bedste service og om at sikre den højeste tilfredshed. For hvis ikke, du er i stand til at levere det, ja så kan borgerne gå et andet sted hen – og tage deres penge med sig.

Det var den ene sandhed. Her kommer den anden.

Hvis du vil motivere de mange dygtige og dedikerede mennesker, der arbejder på tværs af velfærdssamfundet. Hvis deres arbejde skal være drevet af lyst til at gøre en forskel, så skal de også have plads og frihed til at udfolde deres faglighed.

Giv de mennesker muligheder og mere fleksible rammer, så de kan bruge det, de har valgt at uddanne sig til og den erfaring de har fået til at udføre deres arbejde på den måde de finder bedst.

Det er vejen frem for vores velfærdssamfund. Det er den liberale vej. Det er den vej, hvor vi sætter både borgerne og medarbejderne fri.

Vi bliver nødt til at få en bredere debat om, hvordan vi udvikler vores velfærdssamfund. Det kan ikke reduceres til kun at være et spørgsmål om flere penge, som venstrefløjen altid gør det til.

Vi har allerede i dag en af verdens største offentlige sektorer.

Nu vil regeringen så også indføre det, de kalder for en velfærdslov, der forpligter fremtidige generationer til at føre en bestemt økonomisk politik.

Det lyder altså ikke særligt ansvarligt i mine ører.

Jeg er i hvert fald glad for, at Anker Jørgensen ikke havde forpligtet de borgerlige regeringer til at videreføre sin politik, da de kom til midt i en økonomisk krise og skulle rydde op efter socialdemokraterne.

I Venstre har vi givet et velfærdslofte. Det står vi ved. For når der kommer flere ældre og flere børn, så skal økonomien følge med. Det er vores politik.

Men i stedet for at indføre en velfærdslov, der kun forpligter os til at bruge penge, så mener vi, at man i stedet bør lave en vækst- og velfærdslov.

For pengene skal tjenes, inden man bruger dem. Jeg ved godt, at Mette Frederiksen siger, at det er en gammeldags måde at tænke på – altså det med at pengene skal tjenes, før de kan bruges – men det bliver det aldrig for en Venstre-
mand eller -kvinde.

Og faktisk, har vi allerede sådan en vækst- og velfærdslov i Venstre.

Vi har bare ikke givet den et fint navn. Den hedder sådan set bare Venstres finanslovsforslag. Og hvert eneste år har den som klar forudsætning, at Danmark skal blive rigere og dermed friere, og at vi holder skatterne i ro.

For hvis ikke vi har vækst i vores samfund, så har vi heller ikke velstand, og så har vi ikke råd til velfærd.

Tingene hænger sammen. Hvis vi skal have mulighed for at forme vores egen fremtid i Danmark, så kræver det, at vi fører en ansvarlig økonomisk politik. Som giver råd til velfærd og til investeringer i den grønne omstilling.

Jeg vil ikke være med til at efterlade regningen hos vores børn. Det ligger ikke til Venstrefolk.

Vi fralægger os ikke ansvaret. Vi tager ansvar.

Derfor har vi også den helt klare målsætning, at Danmark skal være verdens bedste land at starte og drive en virksomhed i. For uden et succesfuldt erhvervsliv, så kan vi ikke lykkes som samfund. Det hele starter der.

Skal vi have et Danmark med flere muligheder, så skal vi føre en anden økonomisk politik end regeringen.

På de to år Mette Frederiksen og kompagni har siddet med ansvaret – altså det, de kalder magten - har de kun gjort Danmark fattigere. Ja faktisk har de gjort alle indkomstgrupper i landet fattigere.

De har indtil videre øget skatterne omkring 40 gange.

Der er trukket 10.000 personer ud af arbejdsstyrken.

Og Danmarks velstand [BNP] er reduceret med 14 milliarder kroner som følge af regeringens politik.

Det er jo ikke sådan, man får råd til fremtidens velfærd.

Helt ærligt, Det kan vi gøre bedre. Jeg synes, Danmark fortjener bedre.

Det starter med, at vi får flere danskere i arbejde. Ikke fordi man skal stå op om morgen alene for at bidrage til statskassen. Det må faktisk gerne være lystbetonet. Men fordi et arbejde giver muligheder. Det giver frihed til at træffe sine egne valg.

Det skal flere opleve i Danmark.

Vi oplever lige nu en akut mangel på arbejdskraft i dansk erhvervsliv. Det giver os en unik mulighed for at få flere med. Den mulighed skal vi gribe.

I Venstre har vi derfor en ambition om at udvide arbejdsstyrken med markant flere end de ca. 10.000 personer, som regeringen lægger op til.

Vi skal have flere unge med. Og vi skal give mulighed for, at flere ældre kan fortsætte, hvis de ønsker det.

Og så skal vi ikke mindst have flere indvandrere ind på arbejdsmarkedet.

Derfor vil vi tilbagerulle den forhøjelse af ydelserne til især arbejdsløse indvandrere, som regeringen har indført.

Vi vil tage et opgør den fuldstændig misforståede tanke, at kvinder skal gemmes væk bag en burka eller hjemme i køkkenet.

Hvis man vil bo her i landet, skal man forstå, at både mænd og kvinder har ret til at gå på arbejde.

Vi skal have løst indvandrerkvinderne fra deres sociale bindinger, så de kan tage et job. Blive en del af fællesskabet. Og få deres frihed.

Og ikke mindst vil vi indføre en arbejdspligt, så man ikke bare kan komme til Danmark og modtage en social ydelse fra dag et.

Jeg tror på, at vi hjælper folk bedst ved at forvente noget af dem. Og helt ærligt - vi kan heller ikke være andet bekendt.

En sund økonomi og et stærkt erhvervsliv. Det er også afgørende for, at vi kan gøre noget ved klimaforandringerne.

Både som far, men også som et liberalt og borgerligt menneske, så tager jeg klimaudfordringerne dybt alvorligt.

Jeg mener, vi har en pligt til at passe på vores samfund, så vi kan give det videre. Vores børn skal have endnu bedre muligheder, end vi har haft. Det er vores ansvar.

Det mærker jeg helt konkret, når jeg ser på mine tre børn, og når jeg taler med de to store af dem om deres drømme og håb for fremtiden.

Og så ved jeg godt, at der kan være nogen, som er uenige med mig i det. Som måske tænker om vi nu ikke lige skulle tage den lidt med ro.

Men hør her - jeg mener det. Det er alvor.

Venstre skal være det borgerlige parti, der går forrest i kampen for en bedre og mere bæredygtig klode – for vores børn, børnebørn – men også for os selv.

Vi skal stå for en borgerlig klimapolitik, hvor vækst og gode danske arbejdspladser går hånd i hånd med grøn omstilling.

Hvor vi har en optimisme og en tro på, at vi kan løse klimaudfordringerne ved at gøre den grønne omstilling til århundredets mulighed for dansk erhvervsliv.

Hvor vi har et internationalt udsyn. Og hvor vi er villige til at investere i den grønne omstilling, så Danmark kan eksportere grønne løsninger i stedet for at eksportere vores udledninger og arbejdspladser til udlandet.

Det er en enestående mulighed for Danmark, som vi skal gribe. Og det er vi klar til i Venstre.

Op til det sidste folketingsvalg var der gang i et klimakapløb på Christiansborg.

Et kapløb om, hvem der kunne råbe højst, og dermed få presset reduktionsmålet for CO2-udledningen så langt op som muligt. Vi endte på 70 pct. Det er et voldsomt ambitiøst mål, som stort set hele Folketinget står bag.

Det kapløb er stilnet af. Klimapolitikken har rykket sig. For vi deler de høje ambitioner på tværs af Folketinget.

Nu handler det om villighed til at investere i den grønne omstilling. Om at sætte handling bag ord.

Og så handler det om, at vi skal finde ud af, hvordan vi kommer derhen.

I min verden giver det os nogle muligheder her i Danmark.

For i det her lille land er vi dygtige til at skabe nyt og tage initiativ. Vi kan finde på, vi skal skabe sammenhæng, og vi kan udvikle løsninger. Det har vi gjort i århundreder – og vi er gode til det.

Derfor skal vi også være dem, der skaber de løsninger, som resten af verden har brug for.

Det gjorde vi med vindmøllerne fra Vestas. Det gjorde vi med termostaterne fra Danfoss. Det gjorde vi med pumperne fra Grundfos.

Vi er også godt på vej med vores fødevarer.

Og jeg er ved, at der er mange andre derude - studerende, forskere, iværksættere og etablerede virksomheder - der hver eneste dag er i gang med at finde på nye geniale løsninger, som den her verden har brug for.

Derfor skal vi også være klar til at hjælpe.

Vi skal være klar til at understøtte forskning og innovation.

Vi skal gøre det nemmere at skabe nyt.

Og ikke mindst skal vi lave en grøn skattereform med en dobbelt ambition.

Den reform, som på den ene side sætter en pris på CO₂, så vores virksomheder har incitament til at sænke deres udledninger. Og som samtidig på den anden side forbedrer konkurrenceevnen ved at sænke andre skatter og afgifter, så der kan investeres i nye produkter.

For vi kan ikke knække koden til fremtiden uden vores virksomheder.

I Danmark kan vi gå foran, og det skal vi gøre. For den grønne omstilling handler ikke kun om Danmark. Det handler om hele verden. Om vores planet. Og om de næste generationers mulighed for at leve et frit liv med masser af muligheder.

Kære Landsmøde. Min tale i dag har især handlet om frihed.

Og vi nærmer os stærkt afslutningen. Men før vi kommer så langt, så skal vi runde det valg, som venter lige om hjørnet.

Den 16. november skal vi stemme til kommunal- og regionsrådsvalg og jeg ved, at der allerede nu kæmpes for de første brevstemmer. Jeg ved også, at valgkampen for alvor går i gang den 23. oktober, hvor plakaterne hænges op.

Jeg glæder mig. Jeg kan godt lide valgkampe, og der tændes en eller anden form for ild i mig – ja, vel i os alle sammen. Selv er jeg i fuld gang med at komme på besøg ude hos jer. Alle kommuner – alle regioner. Og det bliver alletiders.

For jeg er enormt stolt over at være formand i et parti, der har 1.732 kandidater på valg. Det er mange. Det er rigtig mange. Det er imponerende flot – og det

siger noget om, at vores rødder stikker ualmindeligt dybt i den danske muld.

Alle jer, der er kandidater, og som sidder her i salen i dag – kan jeg ikke få jer til at rejse jer op. Jeg vil gerne sige jer en kæmpe tak. De kommende uger skal I ud og slås for vores parti. Debatter, plakater, læserbreve, gadeaktioner, stemme dørklokker og meget mere. Sådan! Jeg synes, vi skal give jer en kæmpe hånd.

Men I kan ikke gøre det alene. Så alle jer, der skal hjælpe til i valgkampen – om det så er med at brygge kaffe, eller dele flyers ud. Om I skal hænge plakater op – eller om I skal arrangere debat i det lokale forsamlingshus. Rejs jer op.

For I fortjener om nogen også en klapsalve med på vejen. Tak fordi I gider. Tak fordi i vil. Uden jer var Venstre ingenting. Tak.

Kommunal- og regionsrådsvalget er vigtigt.

Det gælder mulighederne og friheden ude lokalt. Hvilke muligheder skal de have i Hjørring? Hvilken frihed skal de have i Odense?

Jeg synes jo, at alle kommuner og alle regioner fortjener en Venstre-mand eller -kvinde som borgmester eller regionsrådsformand – sådan kommer det nok ikke til at gå. Men det burde det, hvis I spørger mig.

For I er de bedste til at stå i spidsen for vores land. I er dem, der vil udvikle i stedet for at systembevare. I er dem, der insisterer på at sætte mennesket før bureaukrati og systemer. I er dem, der vil skabe mere frihed og flere muligheder.

Og derfor er det slet ikke nok med syv frikommuner.

Nej – jeg synes, vi skal have 98 frikommuner. Hvor man kan indrette sig, så man får leveret den bedst mulige service til de borgere, som man er sat i verden til at betjene.

Som sagt, så står vi en værdikamp.

Vi har stået der før. For 151 år siden. Og mange gange siden.

Så lad os kæmpe videre sammen. Lad os vise dem, der gik forrest i fortiden, at vi kæmper videre i fremtiden.

Lad os sammen sikre, at dem som kommer efter os får mere frihed og flere muligheder, end vi selv har haft.

Lad os løfte arven. Lad os sikre en ny kurs for Danmark – uanset, om det er på rådhuset, på regionsgården eller i Statsministeriet.

God valgkamp. Og fortsat godt landsmøde!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Kommunalvalg, Politisk tale, Venstre

Relateret

9. oktober 2021

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/jakob-ellemann-jensens-tale-ved-venstres-landsmoede-2021>